

KIS HÍR

REMEK BABA. (Lásd a 121. lapon.)

LI. köt. 8. szám

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. augusztus 23-án

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés, számos képpel. —

KÉSZÜL valami, történni fog valami, az bizonyos. Már a minap példálózott a gazdasszony, most meg az Eszti szobaleány valósággal fenyegetőzött vele, amiért Ákos elkésett az iskolából.

Ami az elkésést illeti, az nem igen mehetett ujság számba, mert az meglehetősen sűrűn esett meg.

— De hát tehetek én róla? Tessék! Most meg a sipkámat nem találok! Hajdon fölvel csak nem indulhatok!

Ez kétségbe vonhatatlan igazság lévén, meg kellett keresni a sipkát. És mert már tulajdonképen ott kellett volna lennie az iskolában, tehát sürgős volt a dolog és izgatottan kereste a sipkát nemcsak ő maga, hanem a szobaleány is, de még Lenke is. Ákos egészen biztosan emlékezett, hogy az este ott hagyta a hátsó szobában, ahol ő meg Lenke százféle czók-mókot tartottak: játékszereket, könyvet, élő nyulacskát, mókust, madarat, fényes köveket, szárított virágot, bábut, labdát s minden elgondolható és el sem gondolható portékát. Volt ott minden, csak éppen sipka nem volt.

— Akkor hát mégis a háló szobában kell lennie, ott keressük!

— Jól van, jól! szólt bosszusan a szobaleány. Az egész házat föl kell forgatni az urfi sipkája végett. No, szerencsére nem fog ez már sokáig tartani. De ideje is, hogy egy kis rendet tanuljon az ifur!

— Ott látok valamit a ruha-szekrény tetején, szólt Lenke.

— Az ám! Csakugyan! Tegnap este labdáztam vele, oda esett és ott hagytam.

Szerencsésen megkerülvén a sipka, indulhattak iskolába. Mert mindig együtt mentek, mivelhogy a Lenke iskolája nem messzire esett az Ákosétól és Ákos mindig elkísérte az ő hugocskáját. Ez már olyan szabály volt, hogy Lenke mindig megvárta szépen, amíg Ákos sok ügyyel-bajjal elkészült az indulásra. Ez holmi kis kellemtelenséggel járt ugyan Lenkére nézve, mert így persze ő is sokszor későn érkezett az iskolába és e miatt már ugyancsak hosszú rovása volt az osztálykönyvben; de mit tehetett róla? Az ember végre is beletörődik abba, amin nem lehet változtatni.

De épp erre nézve volt Eszti szobaleánynak más a véleménye, mert zsémbes kedvében még az ajtóból is azt kiáltotta utánok:

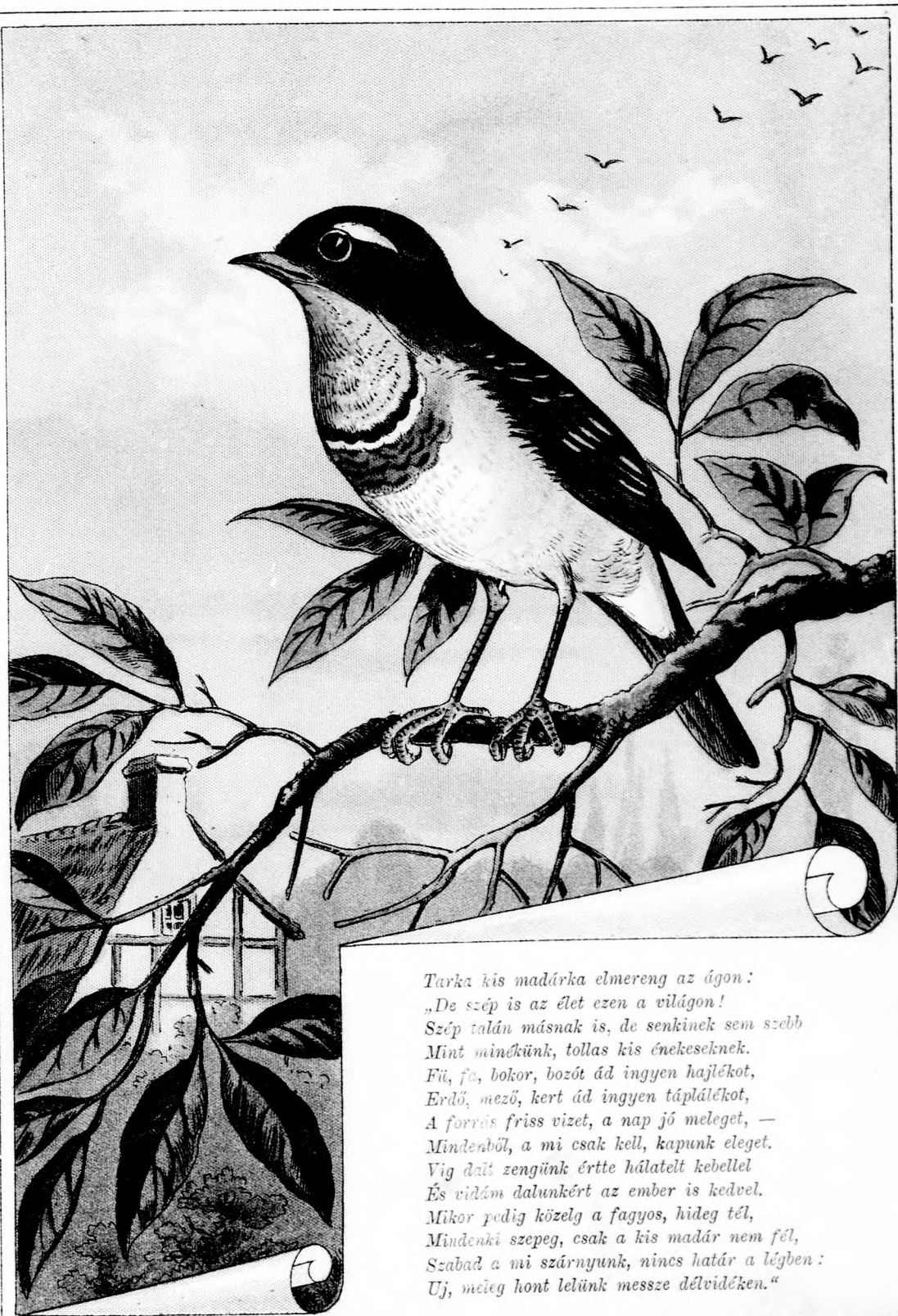
— Most bezzeg szaladni fognak az utcán, hogy mentül előbb ott legyenek az iskolában. Nem hogy idején indulnának! No, ugyan ideje lesz, hogy rendre és pontoságra szokjanak. Majd másképp lesz nem-sokára!

Csakugyan majdnem futva mentek az utcán, de azért Lenke így szólt:

— Mit példálózik az az Eszti, hogy majd így meg amugy lesz? Talán csak nem akar apácska valami szigorú nevelő intézetbe dugni bennünket?

— Nem tudom. Nekem is feltűnt . . . no, majd megtudjuk. Most be kell fordulnunk ide, mert füttyentenem kell a Vadász fiuknak. Velem jönnek.

A kis Lenke ezt meglehetősen savanyu képpel fogadta.

Tarka kis madárka elmereng az ágon:
 „De szép is az élet ezen a világon!
 Szép talán másnak is, de senkinek sem szebb
 Mint minékünk, tollas kis énekeseknek.
 Fű, fa, bokor, bozót ad ingyen hajlékot,
 Erdő, mező, kert ad ingyen táplálékot,
 A forrás friss vizet, a nap jó meleget, —
 Mindenből, a mi csak kell, kapunk eleget.
 Vig dalát zengünk értte hátatelt kebelrel
 És vidám dalunkért az ember is kedvel.
 Mikor pedig közelg a fagyos, hideg tél,
 Mindenki szepeg, csak a kis madár nem fél,
 Szabad a mi szárnyunk, nincs határ a légyben:
 Uj, még hont lelünk messze délvidéken.“

Boldog madár.

Műveléklet a »KIS LAP« LI. köt. 8-dik számához.

— Jaj, Ákos . . . nagyon is elkésünk . . . az a Bertí soha sincs készen . . . még várunk kell rá, mikor már ugyis megkéstünk.

— Hát épp azért, most már ugy is mindegy; öt percz ide vagy oda . . . már ugy is kikapunk. Beszélnem köll Bertível, mert azt hiszem, beteg az a nyulacska, amelyet tegnap vettem tőle. Ha nem akarsz várni, hát mehetsz magad odább.

Ilyen vakmerő hütlenségre dehogy mert volna Lenke csak gondolni is. Befordultak tehát egy mellékutczába és betértek egy tágas udvarra, amelybe nem okvetlenül a kapun át kellett bemenni, mert a léczkerítésnek csak itt-ott volt némi maradványa. Maga az udvar csupa dudva és szemét volt, a ház pedig siralmasan elhanyagolva: a falról helyenként lemállott a vakolat, a tető itt is, ott is behorpadt, egyik ablak pedig papirossal volt beraasztva. Nem rég törhették ki, mert az üvegdarabok még ott heverték a földön.

— Gazsi ütötte be tegnap egy nagy kövel, magyarázta Ákos. Rosszul czélozott, hahaha! Mert a követ Bertinek szánta, aki kikapta a kezéből az almáját.

E magyarázat után nagyot füttyentett s a következő pillanatban két fiu jelent meg a küszöbön, mind a kettő tele szájjal s a kezében egy-egy darab kenyérral.

— Még nem készültünk el a reggelivel, szölt Bertí, a nagyobbik. No, falatozhatunk utközben is.

Megindultak, most már négyen. Elöl Ákos ment Bertível, akivel fontos elintézni valója volt, mert Bertí nagy tekintélynek örvendett a gyakorlati természettudományok terén: a házuk mögötti kopár kertben egész menaszériát tartott: nyulat, mókust, egeret, sündisznót, madarat, gyikot és más min-

denféle ilyen jószágot, mely a környéken található volt. Az igazat megvallva, nem sokat foglalkozott azzal, hogy állatkáit tudományos szempontból tanulmányozza; de annál élénkebb kereskedést üzött velök, földicsérte az iskolában a fiuknak s mindig akadt, aki egy-két tizeskéjét oda adta a földicsért nyulacskáért, mókuskáért, a melylyel otthon rendesen nem igen tudott mit csinálni. Ezzel Bertí persze nem törődött, hanem másokkal kezdett új csereberét és az üzlete nagyon szépen virágzott.

Lenke jóval hátrább ment Gazsival, a Bertí öccsével, aki ugyancsak tömködté a szájába a kenyeret, ugy hogy Lenke félig-meddig röstelte is.

— Te Gazsi . . . izé . . . illik az, hogy így kenyerezve mégy végig az utcán? kérdé.

— Illik, nem illik, azzal csöppet sem törődöm. Szeretném tudni, te inkább éhen maradnál-e, hogysem az utcán egyél?

A leányka nem jutott hozzá, hogy ezt a fogas kérdést megfontolja és eldöntse, mert épp ebben a pillanatban egy csinos, nyájas arczu, sugár termetű uri nővel találkoztak, aki megállította Lenkét és barát-ságosan kérdé:

— Hová, hová, kedves Lenkém? Már haza az iskolából? (Lásd a képet a 116. lapon.)

Lenke a feje bubjáig elvörösödött. Hogy is ne? Hát nem borzasztó egy kérdés az? Mit feleljen rá?

Végre sem mondhatott egyebet, mint a mi igaz volt. De ugyancsak akadozva mondta:

— Ne . . . e . . . m . . . még csak most megyek az iskolába . . . Közbejött mindenféle . . . kissé megkéstem . . .

— O, akkor hát ne legyek oka még nagyobb késésnek, nem tartóztatlak, felelt a hölgy nyájas mosolylyal. Isten veled, kedvesem!

Odább ment, Lenke pedig elégedetlenül nézett utána, megbámulva a fiatal nő suhogó szép új ruháját, csipkéit, szalagjait. Lenke nagyon szerette az efféle szép holmit,

... MÁR HAZA AZ ISKOLÁBÓL? (Lásd a 115. lapon.)

csak hogy neki ugyan kevés jutott az ilyenből; pedig úgy hallotta, hogy apja gazdag ember, telnék tőle. De hát gondol is apa effélékre!

Ezen járt a leányka esze, mikor Gazsi, még folyvást tömködve szájába a kenyeret, kérdé:

— Kicsoda ez a kényes uri dáma?

— Ezen ismerős igen járvaló gyertam velolyankor dolgom — Helyben pedi

Ott iramodoalkudoztörödtékészre se radt és A ros folyik t

— Ez . . . Flóra kisasszony . . . apácska ismerős a családdal, de én meg Ákos nem igen járunk oda, mert nincsenek hozzánk való gyermekek. Alig néhányszor találkoztam vele és az a boszantó, hogy mindig olyankor, a mikor nem volt rendben valami dolgom . . . és mindjárt észre veszi.

— Hát aztán? Mi köze hozzá? Különböben pedig ugyan hát mi nincs most rendben?

— Az, hogy itt látott őgyelegni az utcán, mikor már rég az iskolában kellene lennem . . . te meg sáros cipőben, keféletlen ruhában kenyerezgetsz itt mellettem, mintha valami csavargó gyerekek volnánk.

— Ejha, de nagyon kényes és válogatós kisasszony lettél! szolt Gazsi gunyosan. — No, ha röstelsz velem jönni, hát járj magad.

. . . BEHOZTA AZ OZSONNÁT. (Lásd a 118. lapon.)

Ott hagyta Lenkét a faképnél és előre iramodott Ákoshoz és Bertiehez, akik nagy alkudozásba voltak merülve, csöppet sem törődtek a magára maradt leánykával s észre sem vették, mikor ez végkép elmaradt és betért a maga iskolájába.

A rosszul kezdett nap rendesen rosszul folyik tovább is. Ezt tapasztalták Ákos és

Lenke; igaz, nem most először. Az iskolában természetesen éppenségesen nem dicséret volt az, amivel a tanárok az egyiket is, a másikat is fogadták a nagy és már nem is ritka elkésés miatt; és az a gonosz szokásuk is van a tanároknak, hogy akiben hibát találtak, azt különösen szigorúan szeretik faggatni.

— Lássuk csak, hogy állunk a leczkével?

Persze, hogy ennek is rossz vége lett, mert aki meg van ijedve, megzavarodik, az még azt sem bírja jól elmondani, amit jól megtanult. A két testvér tehát a két különböző iskolából egészen egyformán kedvetlenül tért haza.

Otthon talán hamar elmúlt volna a kedvetlenségök, ha szerető jó anya várja őket. De nekik már nem volt anyjok, rég meghalt és Lenke nem is emlékezett rá, Ákos is csak igen homályosan. A háztartás dolgait egy derék gazdasszony, özv. Kerekesné asszony intézte és jól is intézte, kivéve hogy Ákossal sehogy sem bírt; a kis Lenke pedig úgy vélekedett, hogy neki mindig mindenben bátyjával kell tartania, ami aztán ugyancsak szaporította Kerekesné asszonynak a boszuságát. A gyerekek apja, Peregi ur, rendkívül elfoglalt ember volt és rendszeren nem is ebédelt együtt velök, mert abban a kis városban, ahol laktak, délután is volt iskola, Ákos és Lenke tehát korán megebédeltek, ismét elmentek és csak este látták atyjokat, akkor is csak rövid időre, mert mihamar szobájába vonult és dolgozott.

Ezen a napon Ákos az ő rossz kedvében különösen sok borsot tört a gazdasszony és a szobaleány orra alá. Délután, amint haza ért és lecsapta a könyveit, sürgette az ozsonnát és haragosan pattogott, hogy nem hozták mindjárt. Kerekesné asszony, mikor végre sértődött, neheztelő képpel behozta az ozsonnát (Lásd a képet a 117. lapon.), boszusan mondá:

— Jól van, jól, Ákos urfi! Majd megválnak, fog-e majd pattogni és türelmetlenkedni, mikor már nem én fogok az ozsonnáról gondoskodni.

— Hogyan? Talán el akar menni tőlünk? kérdé Lenke meglepetve.

— Megeshetik. Majd megválnak.

— Ej, beszéljenek világosan! kiáltá Ákos türelmetlenül. Már reggel is hallottam ilyen példalózást. Hát ugyan mi lesz, no?

— Nem az én dolgom, hogy megmondjam. De talán megtudják még ma, mert apácska azt a parancsot hagyta hátra, hogy délután ne menjenek sehová, haza fog jönni és beszélni valója lesz az urfival és a kisasszonynyal.

— Ma? Éppen ma? De alkalmatlan...! Megigérttem Bertinek, hogy elmegyek hozzá, dolgunk van egymással...

— Amint tetszik, szolt a gazdasszony kurtán. Én megmondtam.

Kiment s a két testvér váltig találgathatta, hogy ugyan mi fog hát történni? (Folytatása következik.)

A MI DSOKSZI KUTYÁNK.

Kedves Forgó bácsi!

MAN nekünk egy kis kutyánk, Dsoksz, mely a minap olyan jeles tettet vitt véghez, hogy ha megengedi kedves Forgó bácsi, leírjuk, és ha jónak látja, kérjük, közölje kis olvasó társainkkal.

Édes anyánk, mióta itt vagyunk, mindig a háztartással, gazdasszonykodással foglalkozik. Nagyon sok csibét és kacsát nevelt fel. Udvarunkban több kis edényben vizet tartunk, hogy az apró jószág, ha szomjas, ihassék. De az ügyetlen kis csibék olykor bele esnek. Megtörténik, hogy, ha idejekorán nem vesszük észre, akkor a szegény kis csibe bele is ful. Ilyenkor azután nagy a szomorúságunk és Dsoksz kisérétével a kis temetőnkbe temetjük a szerencsétlenül járt csibécskét. Dsoksz azonban a gyász daczára megköveteli ilyenkor is az ozsonnáját, melyet a Viczánkkal szomoruan, de jó étvágyal költenek el.

Mult
jével bü
egyik
csibe, é
akart u
esett. I
san od
lezte, h
hogy I
azt hit
nagyon
Dsoksz
pedig r
kérőleg
mégis
látta a
kivette
mentő
megdic

A k
szaladg
megtu
piros s
tőt mu

Dso
fényké
nak is
Ado
Sza

—
hogy
A
nagyo
és ke
—
föl?
reánk
csak

Multkor egy tyuk-mama az ő 21 csibéjével büszkén sétált az udvaron és amint egyik medenczéhez értek, a legkisebbik csibe, épp a kedvencziük, az edény szélére akart ugrani, de egyensúlyt veszítve, a vízbe esett. Dsokszi épp közelben volt és gyorsan oda szaladt, aztán erős ugatással jelezte, hogy baj van. Mamánk látta ugyan, hogy Dsokszi ott kapargál a vízben, de azt hitte, hogy békát talált, azt ugatja oly nagyon; ezért kezdetben csitította. De Dsokszi csak annál jobban ugatott, majd pedig mamánkhoz szaladt és nagy szemeit kéréleg emelte rá. Jó anyánk most már mégis csak oda ment és ekkor persze meg látta a vízben fuldoló kis csibét. Gyorsan kivette, meleg ruhákba takarta, az életmentő Dsokszit pedig megsimogatta és megdicsérte okosságáért.

A kis csibe fél óra múlva már vigan szaladgált a többiekkel, mi pedig, mikor megtudtuk a történeteket, Dsokszi nyakára piros szalagot kötöttünk és mint életmentőt mutattuk be Viczánknak.

Dsokszit ezért a jeles tetteért le fogjuk fényképeztetni és majd kedves Forgó bácsinak is megküldjük kis hősi fényképét.

Addig is maradunk

Szabadhegyen, 1896. július hóban

hű olvasói

Tobisch Ili és Irén.

BREKEKE UGRÁSA.

— Állatmese, három képpel. —

NAGYOT ásitott a vén Kurutty, aztán fölült fekvő helyéből, megint ásitott és szólt:

— Mégis alszol, fiam Brekeke? Ideje, hogy fölkelj.

A fiatal Brekeke nagyot nyújtózott, még nagyobb ásitott, de csak fekve maradt és kellellenül felel:

— Aludni nem alszom, de minek keljek föl? Megint csak olyan borzasztó nap vár reánk, mint tegnapi. Tessék! Még éppen csak fölbukkant a nap, már is hogy perzsel!

— Biz az melegekén süt, de azért mégis csak indulnunk kell, hogy egy kis früstökre valót keressünk.

Ezt belátta Brekeke is. Nehéz a nagy hőséget elviselni, de hozzá még éhezni is, — az már kétszeres baj volna. Föltápáskodott tehát és megindultak vadászni az azogaraszni. Ugyancsak bele melegedtek, mert a nap egyre melegebben sütött és Brekeke szinte azt hitte, hogy tüzes nyilak fúródnak a hátába. Mikor már félig-meddig jól lakott, bágyadtan heveredett le és lihegve sohajtá:

— Ó, ó, mi lesz belőlünk! Sehol egy kis víz! Minden tócsa, minden pocsolya kiszáradt! Elpusztulunk ebben a szörnyű forróságban!

— Meleg biz az, meleg, szólt a vén Kurutty. De ha elszánod magad egy jó nagy sétára, — tudok én pompás vizes gödröt, amelyben lehűtözhettek. Aztán ott is maradunk, míg ez a hőség tart.

— Menjünk, menjünk! kiáltá Brekeke mohón.

Mentek, mendégéltek, amily gyorsan csak birtak a nagy melegben. Brekeke járt mindig elől és minduntalan kérdezte:

— Messze van még?

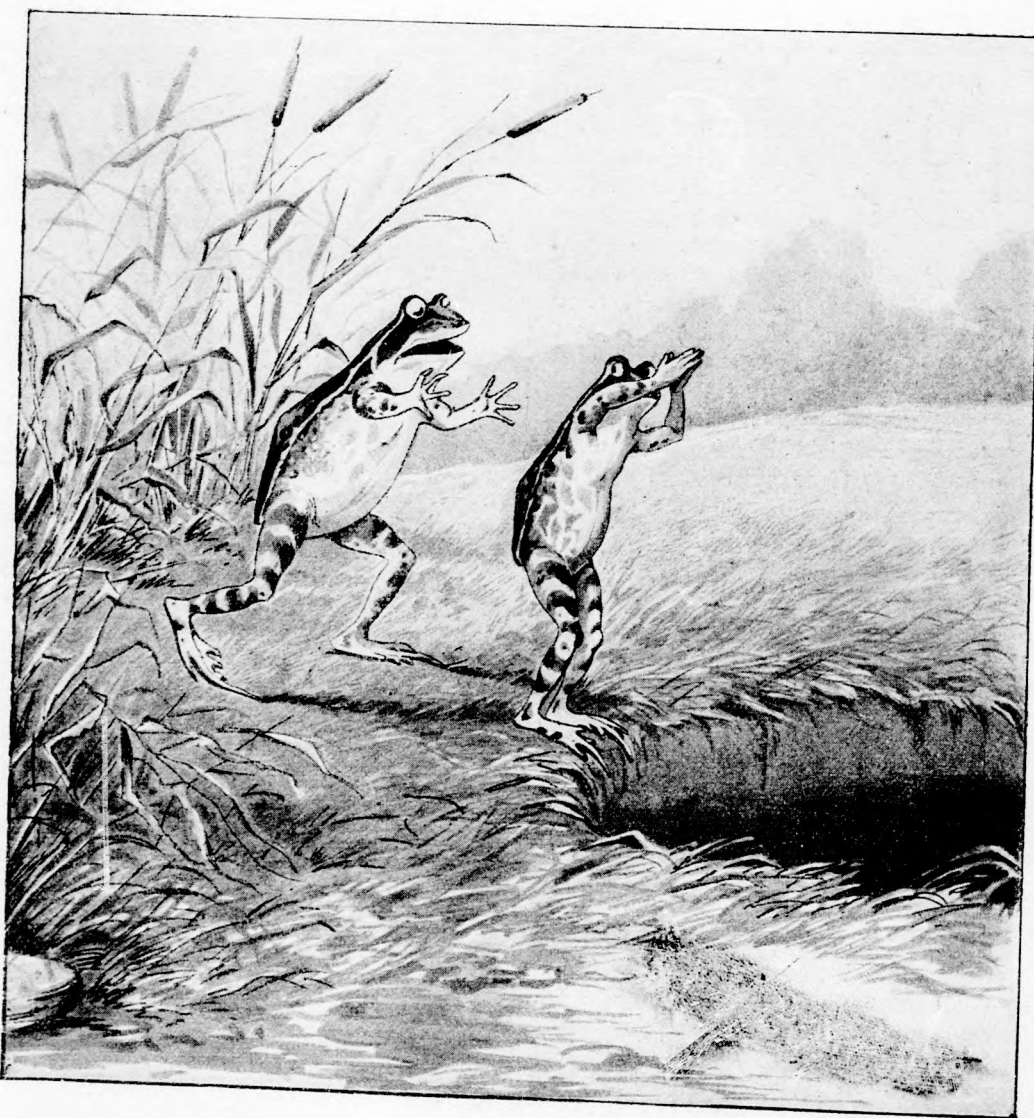
Végre azt felelte a vén Kurutty:

— Már közel vagyunk. Azon a kis nádason túl mindjárt célznál leszünk.

Most már futva futott Brekeke, úgy hogy a vén Kurutty alig bírta a nyomában maradni; kiáltott is valamit, de Brekeke nem hallgatott rá s a mint a nádason túl egy

nagy vermet pillantott meg, egyenesen neki rohant.

— Vigyázz! Nem oda! Ez egy mély száraz kut! kiáltá a vén Kurutty.

De már későn. Brekeke az ő mohóságában leugrott és nagyot koppanva zuhant a száraz kut fenekére; jó, hogy a nyakát nem szegte.

Jajgatott már most és emlékezett a vén Kurutty intésére. Mi lesz belőle! Itt vész a mély, száraz kut fenekén!

Bosza
Brekeke
pirongat
— N
most ka
— J
— N
nehéz. E
tam. A
belefogó
kivergő
mindjár
Mit t

M
E
M
E
E
S

Boszankodott a vén Kurutty, de mivel Brekeke már ugys bajban volt, hát nem pironogatta, hanem inkább biztatta:

— No, ha bolond fővel leugrottál, hát most kapaszkodjál ki szépen.

— Jaj, jaj! Hisz az lehetetlen!

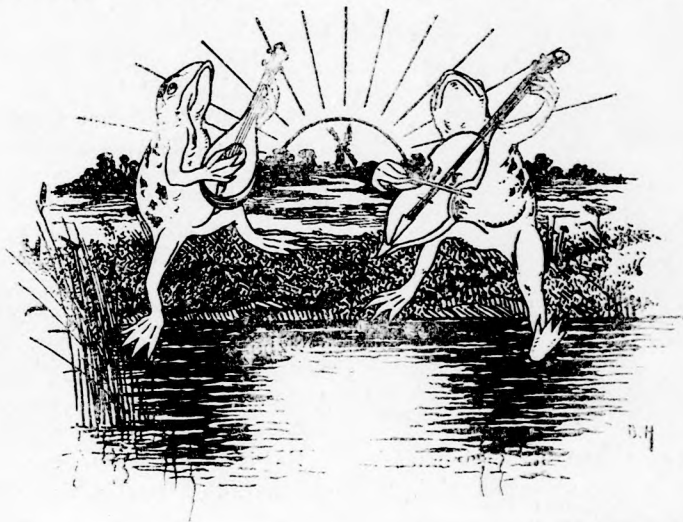
— Nem lehetetlen, de nehéznek bizony nehéz. Egyszer én is bele estem, de kimásztam. A kut fala nagyon rovátkás, van mibe belefogózni. Ha szaporán hozzá látsz, estére kivergődöl. A pompás vizes gödör itt van mindjárt a szomszédban, alig husz lépésnyire.

Mit tehetett Brekeke? Szörnyen el volt

ugyan keseredve, hogy mikor már ott hűsölhetne a vízben, e helyett kinosan izzadva köll kikapaszzkodnia a mélységből, a hová fölöslegesen ugrott; de végre sem tehetett egyebet, neki fohászzkodott és nagy sokára, épp mikor a nap már nyugvóra szállt, szerencsésen kivergődött.

Par percz mulva ott voltak a hűs tócsában, fürödtek és lubiczoltak s végül még hangversenyt is rendeztek, azt a nótát fujva, hogy:

Czélod felé törve, fékezd mohóságod,
Ne ugorj, mig azt, hogy hova jutsz, nem látod.

REMEK BABA.

(Képpel a czimlapon.)

MONDJA mama, mondja apa:
Én vagyok a remek baba,
Mert ámbár még picziny vagyok,
Érdemeim már is nagyok.

Ime most is — hihetetlen! —
Már két percze, hogy egy helyben
Békességben üldögélek
S nem sírok, de nevetgélek.

Zöld leveles piros boggyó, —
Enni nem, csak játéknak jó,
És én ezzel is beérem:
Hát nem sok ez tőlem, kérem?

De jutalmam is remek lesz:
Jön már apa, ölébe vesz,
Játszom majd a szakálával,
Ő meg jól tart czukorkával.

A NÉVNAPI BOKRÉTA,
vagy
 A JÓ SZÁNDÉK NEM ELÉG.

— Apróka történet, négy képpel. —

I. Jó szándék.

HÁRMAN indultak ki, suttymban, de vigan: Tinike, Danika és Pagátli. Azaz voltaképen Pagátli csak vigan indult; azt nem tudta, hogy suttymban. Vig pedig azért volt, mert először is szeretett sétálni, másodszor pedig azt hitte, hogy Danika valami jó

harapni valót visz abban a kosárban és majd kint a mezőn fognak ozsonnálni.

Nem találd el, Pagátli!

Az a kosár üres. Most még üres, de majd hazajövet valami szép, valami nagyon gyönyörű lesz benne. Mert ebéd után Danika így szólt Tinikéhez:

— Hallottad, Tinike? Holnap lesz a néni nevenapja és mi is el megyünk gratulálni.

— Igen. És tudod mit? A néni szereti a vadvirágot. Szedünk nagy bokrétára valót.

— Nagyon jó lesz. És ne tudja előre senki, meglepjük. Most mindjárt induljunk.

— Nem bánom. Még nagyon meleg van ugyan, de elviszem a mama nagy napernyő-

jét. Te meg vidd a kosárcát, azt tele szedjük szép virággal. Gyere te is, Pagátli!

És megindultak, jó szándékkal, suttymban és vigan.

II. Hibás út.

Mindjárt a kert alatt terült el a mező, tele hintve tarka vadvirággal. Hamar és könnyen eljutottak oda s ott aztán volt miben válogatni. De válogattak is ám. Nem akármiféle hitvány kis vadvirág méltó arra a nagy tisztességre, hogy névnapi bokrétában pompázzék.

— Ez nem szép! Ez sem elég szép! Majd találunk szebbet.

Mentek odább, még odább, azután még odább, míg végre már nem mehettek tovább, mert egészen a patakhoz jutottak. De nem is kellett tovább menniök, mert ott olyan gyönyörű virágot pillantottak meg, hogy szebbet már nem is kívánhattak.

— Azt szakítjuk le ni! szólt Danika.

— Igen, az nagyon szép, bizonyítá Tinike.

Csupán az a kis hiba volt a dologban, hogy a gyönyörű virág jócskán bent állt a vízben.

— Ó, az nem baj, mondta Danika. A víz nem mély, minap is pacsoltunk benne.

— Persze! Most is bemehetünk.

Be is mentek, de csak ketten. Pagátli ott maradt a parton és váltig csodálkozott

kis gazdáin, akik czipóstul, harisnyástul, mindenestül gázoltak be a vízbe. No, az

igaz, ha
 annál is
 virág k
 süppedt
 kát, me
 volt sze
 nyácska
 jét is f
 sikerült
 az isza

— E
 lehet k
 — I

Erre
 megold
 kosárc
 tértek

A s
 zok! A
 őket k
 nem t
 amint
 nekik

—
 tott T
 —
 víz és

—
 mama
 —
 fogha

—
 a viz
 —
 czipő

—
 rágga
 —
 hogy

Ig
 volna
 Font

—
 Olya
 —
 öltöz

igaz, hogy a víz nem volt mély, ámde annál iszaposabb és Danika, mikor már a virág közelébe ért, fél lábával olyan mélyre süppedt, hogy ijedtében elejtette a kosárkát, mely szépen el is uszott. Tinike sem volt szerencsésebb, mert neki még a szoknyácskáját, meg a mama selyem napernyőjét is fognia kellett, ami nem egészen jól sikerült, mert mind a kettőnek bőven jutott az iszapfürdőből.

— Ejnye no! sajnálkozott Danika. Nem lehet közelebb menni. Így el nem érem.

— Kár! Most mit tegyünk?

Erre a nehéz kérdésre nem tudtak más megoldást, mint azt, hogy virág nélkül, kosárka nélkül, de térdig maszatosan visszatértek a partra.

III. Késő megfontolás.

A szárazon voltak, hajh! de nem szárazok! A kópé Pagátli gyanusan szaglálta őket körül és nagyokat prüszögött, mintha nem tetszenék neki a dolog. Hát biz az, amint egymáson és magukon végig néztek, nekik maguknak sem tetszett.

— Jaj! A czipóm tele van vízzel! sóhajtott Tinike.

— Az enyém is... a harisnyám is csupa víz és sár!

— A szoknyácskám is beázott... és a mama drága napernyője... ó, ó!

— A kosárka meg amott uszik, ki sem foghatjuk... és virágunk még sincs!

— Ó, Ó! Nem kellett volna bemennünk a vízbe!

— Vagy előbb le kellett volna vetni czipót, harisnyát és jól felgyürközni!

— Vagy beérhettük volna a mezei virággal is!

— Vagy meg kellett volna kérni Julcsát, hogy velünk jöjjön!

Igaz, igaz, akármelyik mód jobb lett volna. De már az mind késő bölcsesség volt.

Fontosabb volt most már a Tinike kérdése: — Ó, Danika! Most mit csináljunk?

Olyan rossz ebben a vizes czipőben!

— Haza kell mennünk, hogy szárazba öltöztessenek.

— Jaj, de ha meglátnak így!

Igen, ez veszedelmes kilátás. És hiába törték a fejüket, nem tudták a módját kitalálni, hogy suttyomban jussanak száraz czipőhöz, ruhához. És nem maradt más hátra, mint haza ballagni.

Megindultak mind a hárman, de immáron nem vidáman. Még Pagátli is nagyon elszontyolodott, látván, hogy kis gazdáinak milyen nagyon lefelé görbül a szájuk széle.

Haj! Vig kirándulásból így lesz néha bus hazatérés!

IV. Bús vég.

Nagyon-nagyon lassacskán és nagyon-nagyon aprókat lépegettek, mégis ijesztő gyorsasággal közeledtek a házhoz, ahol ó! ki tudja, mi vár rájuk! Végre pedig nem is lépegethettek aprókat és lassacskán, mert a mama, aki már kereste őket, ott állt a kert ajtajában és már messziről kiáltá:

— Hát ti hol jártatok, mit csináltatok? Uram fia! Milyen állapotban vagytok! Jertek csak be, számoljunk egy kicsit!

A számolás mindig nehéz dolog, hát még mikor iszapos czipőről, ruháról, napernyőről kell beszámolni! Milyen szerencsés volt Pagátli, hogy neki nem kellett beszámolni! Őt kint is hagyták a tornáczon és így nem tudta, mi történik oda bent a szobában; pedig ugyancsak türelmetlenül várta, hogy behívják az ostromhához.

De csak nem hívták. E helyett a Julcsa szobaleány két pár lucskos czipót meg harisnyát hozott ki és rakott oda a napra.

Pagátli a lóczára kapaszkodva tapogatta, szaglálta a holmit és aggodalmasan tünődött:
— Hm, hm! Aligha hiba nincs a számadásban! A cipőcskék idekint, a kis gaz-

dám odabent és nem hívnak ozsonnára... Bus sejtelveim vannak... szoba-áris-tom... semmi ozsonna!

Eltaláltad, okos Pagátli! Éppen ezt az ítéletet mondta ki odabent a mama Danikára és Tinikére, így végezvén szavait:

— Nem mentség, hogy jót akartatok. A jó szándék maga nem elég, azt is meg kell gondolni, hogy helyes-e és szabad-e, amit cselekesztek!

FELREÉRTÉS.

NAGYOT ijed a kis Lili,
Gizus nem különben,
Bujnak is a dada mögé
Szörnyü félelmökben.

»Jaj! Ni! Éppen mi felénk tart
S a szeme hogy villog!
A nevünket kiáltozza...
Jaj nekünk, ha megfog!«

A szomszédék Dezsöcskéje
Jön is nagy merészen;
Már itt van... de mosolyg, így hát
Aligha baj leszén.

És szól bátran »Nincs pajtásom
Itt a sétatéren,
Vegyenek be játszólársnak, —
Jó lesznek, ígérem!«

Nyájas szóra nyájas válasz:
»Igy szivesen látjuk!«
S a lánykakkal szépen játszik
Vidám kis barátjuk.

mert jó
dulást a
Ne gon
tanya o
falusi s
gyocsk
ezen az
végig m
öröm. C
ahol m
den bo
élet, ele

A ki
kis Lac
nagyon
amely k
élünk.
pedig
nak. A
ott volt
Jenő ra
olyan k
soha. A
ték a
gyöngy
frissnek

Alig
szült. J
hogy b
azonban
janak.

Végn
szire m
jával. A
a nap
fák esu
löttük
mind ő
dus fej
énekét,
az ég t

EGY KIRÁNDULÁS.

— Nyári rajz, írta *Erdős Béla*. —

AGY volt a gyermekek öröme, a kis Laczkó, Jenő és Pista nem győzték ölelgetni apácskát, hogy végre, hosszás kérésük után, — mert jók is voltak — megengedte a kirándulást a szomszéd tanyán lakó nagynénihez. Ne gondoljátok ám, hogy ez a szomszéd tanya oly közel volt, mint a ti városi vagy falusi szomszédotok. Szép árnyas, de nagyocská erdő választotta el a két tanyát, ezen az erdőn kellett a kis kirándulóknak végig menniök; de épp ezért volt nagy az öröm. Oly gyönyörű az a szép zöld erdő, ahol minden olyan csöndes és mégis minden bokorban, minden fűszálon annyi az élet, elevenség!

A kis fiuk egész este erről csevegtek, a kis Laczkó kakukot akart látni, mert ő nagyon okosnak tartotta azt a madarat, amely ki tudja kakukkolni, hogy hány évig élünk. Jenő szép kövekre vágyott, Pista pedig vadvirág bokrétát ígért a mamájának. Alig tudtak elaludni; álmukban már ott voltak az erdőn, Laczkó kakukot fogott, Jenő ragyogó kövecskéket talált, Pista meg olyan kellemes illatu virágokat, mint még soha. A hajnal első sugarai már felköltötték a fiukat. Gyorsan megmosdottak a gyöngyöző hideg vízben; olyan jól, olyan frissnek érezték magukat!

Alig győzték várni, míg atyjok is elkészült. Máskor ők tartóztatták az apát, hogy beszéljen még valami szépet; most azonban ők hívták, sürgették, hogy induljanak.

Végre elindultak. A tanyától nem messzire már látszott a szép erdő, sötét lombjával. A szellő kedves illatot hozott föléle, a nap aranyos sugarai ott ragyogtak a fák csucsán, a fű harmat cseppjeim. Körülöttük aranykalászu buzaföldek, melyek mind őket köszöntik, hajtogatván előttük dus fejeiket. Egy kis pacsirta most kezdi énekét, libegve emelkedik följebb és följebb, az ég tiszta kékje felé; bájos dalát mint

reggeli imát mind hangosabban küldi a mindenek jóságos urához. Már csak akkorának látszik, mint egy kis pont s a szép dal, átszűrődve a távolságon, még szebben, még kellemesebben hangzik a gyermekek felé. Bámulattal és meghatottan hallgatják s a kis Laczkó most már pacsirtára vágyott.

De ime, egyszerre megszűnik az ének, a kis pacsirta ész nélkül repült alá, egyenesen bele a sűrű buzába, utána nyilsebesen, kiterjesztett karmokkal egy vércse; már-már megfogta, de a buza sűrűje megmentette a szépszavu madárkát. Hogy örültek a fiuk, hogy dicsérték azt a jó, azt a szép buzát! Laczkó pedig, midőn a vércse már messze szállt, előállt:

— Gyere csak vissza, te csunya madár, gyere csak!

De biz a vércse nem jött vissza.

Alig vették észre, már benn voltak az erdőben. A nap sugarai ott játszottak a fák lombja közt, el-eltünve és ismét beragyogva, egyuttal pedig bearanyozva a fiuk rózsapiros arczát is. Messziről hallatszott a kakuk szava; most ő kérdezett s a visszhang felelt reá... kakuk... kakuk! A kis czinkék vidáman szökdécseltek ágról-ágra, tisztogatva azokat, mint a gondos kertész a csemetéit, a hernyóktól és bogaraktól. Odább patak csörgedezett; itt-ott kis öblökben fürge kis halak ficzánkoltak, felfelesillanva a rájuk sütő napsugárban; nagy kő alól lomha rák nyújtá ki ollóját, el akarván csipni egy kis halat, csak hogy ez ügyesen siklott tova. A patak partján a harmatos fűben tarka virágok pompáztak és Pista fel is használta az alkalmat, már mind a két keze tele volt szebbnél szebb virággal. Laczkó most már pillangó után futott, mely játszva csalogatta őt tovább-tovább. Egyszerre hangos kiáltás riasztja fel a virágot szedőket.

— Eltűnt, eltűnt!

Oda sietnek Laczkóhoz, hát csakugyan eltűnt, de nem ám a pillangó, hanem a kis patak, zúgva, dörögve egy zöld mohos szikla alatt, fehér tajtékot hányva szerte-

széjjel. A föld alatt folytatta útját, ahol nem lát szép virágot, nem fürdik benne napsugár. Hogy siethet ott a kis patak, hogy mentül előbb lássa ismét e szép világot!

Még ezen tündöttek a fiuk, mikor uj, szokatlan zajt, erős koppanásokat hallanak.

— Valjon mi lehet az? kérdi Jenő.

— Mindjárt meglátjuk, felelé az apa.

Óvatosan haladnak tovább, s az apa egy vastag fára mutat, amelyen egy szép tarka, meglehetősen nagy madarat látnak, amint erős farktollaira támaszkodva és a fa vastag kérgét fogva, hatalmasan kopácsolja nagy csőrével a fa oldalát. Ez okozta a zajt. Végre rést ütött a fa kérgén, hosszú nyíl végű nyelvét bedugja rajta; pár pillanat múlva egy kövér fehér kukacot huzott ki a fa kérge alól és jóízűen nyelte le a hatalmas pecsenyét.

— Lám, monda az apa, hogyan gondoskodik a böles természet róla, hogy az erdő fát legyen aki ellenségeitől megvédi. Mert tudjátok-e, mit mivelnek ezek a férgek? Az erős tölgy, mely a legszörnyűbb zivatarban is szilárdan áll meg, ketté roppan a kisebb szellőre is, ha ezek a férgek átfúrták izmos, erős testét.

A kis fiuk megdicsérték az erdő ezen munkását, a barkályt s tovább haladtak. Már ritkult az erdő, ki-kitünt sötét lombja közül a tiszta kék ég. Már hallik a juhok kolompja, amint a szellő egy-egy hangot szárnyaira kapva oda hozta kis utasaink elé. Végre egészen elfogyott az erdő és ismét sik róna, gazdagon borítva arany kalászszal, terült el a gyermekek előtt. A tanya is látszott, körülvéve szép zöld eleven sövénynyel. Nagy tornáczu, zöld ablakos ház kandikált ki a ráboruló eperfák lombja közül. A ház fölött egy csapat galamb röpködött s meg-meg villant fehér szárnyuk a napnak rá eső sugarától. A kutágas magasan emelkedett ki az udvarról, tetejében elmélkedett a gólya, fél lábát maga alá huzva; kicsinyei a tágas fészekből ki-ki dugták hosszú nyakukat, szerte nézve, valjon látják-e már a kanyargó kigyót, vagy rugdalózó békát hozó apjo-

kat. Kis utasaink oda értek s örömmel üdvözölték kedves nagynénjüket, ki mindjárt friss tejjel, ropogós cseresznyével kínálta meg őket. Majd megnézték a szép virágos kertet; a jószagu szegfű, viola, a szép árvácska s a rózsák hogy tetszetek Pistának, aki nagyon szerette a virágot! Gondolom, ti is szeretitek, mert régi példaszó, hogy aki a virágot szereti, az rossz ember nem lehet. A méhest csak messziről nézegették, félve a fullánkos kis vitézekről, kik édes hazájokat bátran védelmezik a tolakodó idegenektől. Hányszor kikap a nagy borzas medve ott künn az erdőben, ha mézet akar lopni a vad méhektől és dagadt orrát vakarva, bosszusan kell elsompolyognia. A fiuk kaptak jó frissen csurgatott mézet, — mily jól esett! Laczkó most már a méheket tartotta a legkedvesebb állatoknak. Elnézték az apró jószágot is; a büszke kakas épp akkor hívta össze a tyukokat és egy kukaczon osztozkodtak. A piczi csibék csipogva kísérték anyjukat, majd alája bujtak, csak apró sárga fejük látszott ki az öreg szárnya tollai alól, egyik meg az öreg nyakára állva, szemeit akarta minden áron elkapni kicsiny csőrével, míg az anya szépen le nem gurította magáról.

Mindent olyan jól esett megnézni.

Miért is sietett a nap tüzes tányérja! Már nagyon az ég aljára gördült, midőn a fiuk megígérve a kedves néninek, hogy majd ismét eljönnek, elbucsuztak a zöld ablakos háztól. A szél meg-meg lógatta az eperfa lombját s köszöngetve intett Istenhozzádot a távozóknak.

Az erdőhöz érve, megálltak, hogy a nap lenyugvásában gyönyörködjenek. A hová néztek, amit csak láttak, minden olyan aranyos volt! A felhők rojtja mintha tüzből való volt volna, egy-egy résen kitört a távozó nap vakító sugára s mint hosszú fényből kötött seprő, a magas ég végtelenségében tünt el.

A kis Laczkó azonban szivesebben pillantgatott a saját kezeibe, ott szorongatott, tartogatott valami szépet, valami kedveset, amiben nagyon gyönyörködött.

— N
tojás v
tatva a
tojásra,
iparkod

— E
kérdé a

— E
felelé
szemeit
bánó k

— N
—

Laczkó
most az
nem te
a néni
nem bi
várta

Vidd
Tanuló
bad, il
no de
magad
Siess, l

Elim
bánáss
nyel s
kos h
szive;
hamar
ablak
sott, r
kivánc
Ó ped
előre
vel t
remeg

A r
után s
mily
zudni
neki
csak s

Az
most
neki!

— Nézd csak, kedves atyám, mily szép tojás van Laczinál, mondá bátyja, rámutatva a Laczkó kezében levő szép czukor-tojásra, amit Laczkó most már elrejtteni iparkodott.

— Hol vetted azt a tojást, Laczi fiam? kérdé az apa.

— Há-há-hát, e-egy fészekben találtam, felelé Laczkó remegő hangon, nagy kék szemeit, melyekben hazugságát már is megbánó könyek csillogtak, félve emelvén apjára.

— Nem mondtál igazat, fiam, ugy-e?

— Nem, nem kedves apám! zokogta Laczkó. Nem mondtam igazat. Ó! csak most az egyszer bocsáss meg, kedves atyám, nem teszem többé soha. . . . A tojást . . . a néni üveg szek-szek-rényéről . . . Tovább nem birt beszélni, sirt s atyja térdeit átölelve várta a bocsánatot.

— Nagyt hibáztál, fiam, szólt az apa. Vidd vissza a tojást, mi itt megvárunk. Tanuld meg, hogy hazudni soha nem szabad, ilyen rosszat elkövetni pedig, lop . . . no de nem is mondom ki, látom, most már magad is érzed, hogy nagyon rosszat tettél. Siess, ha a néni megbocsát, én megbocsátok!

Elindult Laczkó, szive tele volt megbánással, tele volt bánattal, a szeme könnyel s minél közelebb ért a zöld ablakos házhoz, annál inkább összeszorult a szive; olyan lassan ment, mégis olyan hamar oda ért! Benyitott. A néni az ablaknál az öreg imádságos könyvből olvasott, mellette dorombolt a nagy czirmos s kíváncsian nézett a belépő Laczkó felé. Ő pedig remegve állt meg az ajtó mellett, előre nyújtá a czukor-tojást s csak szemével tudott bocsánatot kérni, mert ajkai remegtek a ki-kitörő zokogástól.

A néni megértette, magához szólítá s miután szeretettel megintette, lefestette előtte, mily rút dolog a másét elvenni s még hazudni is. Megbocsátott neki és ennek jeléül neki ajándékozta a czukor-tojást. Laczkó csak sirt és csókolta jó szívé nénye kezeit.

Aztán visszatért a többiekhez. A tojás most már az övé volt s még sem örült neki!

Már esteledett.

Az égbolt egyik oldalán letűnt a nap, másik oldalán felbukkant fehér arczával a hold s az elébb aranyos fellegek egyszerre ezüstös hó-hegyekké változtak. A szellő kergette őket, a hold pedig úgy bujkált közöttük, mint az anyjával játszó gyermek a fehér párnák között.

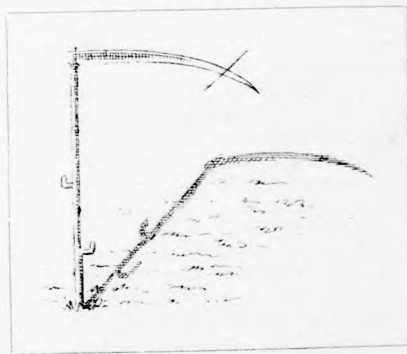
Kis utasaink a holdvilágította uton hamar haza értek és anyjukat megölelve, elmondták a nap történetét.

Csak Laczkó akadozott eleinte, de aztán elszántan vallotta meg elkövetett hibáját és még a mamától is bocsánatot kért és kapott.

Fáradtan de elégedetten tértek nyugalomra. Legkésőbb aludt el Laczkó, de végre ő is boldog álomba merült, miután még így szólt magához:

— Milyen jó, hogy hibámat gyorsan jóvá tehettem! Most gonosz titok nyomná a lelkemet és ijedezve, kelleetlenül gondolkodnék erre a kedves kirándulásra. A ki tévedett, tegye gyorsan jóvá!

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az ifju Anakharzis utazása Görögországban“.

Irta Barthélémy, a magyar ifjúság számára szerkeszté Hanthó Lajos; képekkel, diszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 5-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Bocskort köss, ha nincs csizmád“.

Helyesen fejtették meg; Körmeny Matild és Lujza, Szilvássy Erzsébet, Sturm Renée, Szilágyi Évike, Heszke Irmus, Deutsch Erzsike, Záborszky Mariska és Dezső, Bohrandt Lajos, Bauernfeind testvérek, Klein Jolán, Erzsi és Jenő, Hautzinger Sándor, Mérey Ágosta, Balási Stefike, Taubner Margit, Kreibik Sándor, Salzberger Lujza, Neoschil Antal, Wohl Margit, Vadas Zoltán, Saláth Ilon, Hollaky Feri, Fáy Erzsé, Weiss Annus és Karesi, Angermayer Béla, Kövesi Rudi, Halassy Melanie, Mozeszkó Zsiga, Diemár Kálmán, Piller Géza, Blumenfeld Margit, Ármin és Ernő, Dobay Andor, Botka Lajos és Andor, Pilz Erika és Felice, Somogyi Imre, Szirányi Ilona és Sasa, ifj. Knobloch József, Vancsó Anna, Kovács Dénes, Schenkenberger József, Unátyinszky Jolán és Birike, Lám Miczi és Nelli, ifj. Jákó János, Heinzelmann Vilma, Koob Irma, Dénes Zsófia, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Eötvös Helén, Bódy Ödön, Lányi Viola, Mela és Tódor, Koronthály Zoltán, Strasser József, Graef Paula és Márta, Bolyó Pálma és Károly, Nagy Kata és Béla, ifj. Münnich Aurél, Fazekas Ida és Pirooska, Gajári Erzsé és István, Barkóczy István és György, Urbán Klotild, Lenck Emil, ifj. Molnár Gyula gőzmalma, Titel (ez nagyon furcsa, ugy-e? Magamnak is többféle kétségem van a dologban: először is, hogy a titeli gőzmalom buza őrlése helyett rejtvényeket fejtegetne, ami nem igen jövedelmes foglalkozás; másodsor, hogy a gőzmalom ifj. Molnár Gyuláé volna. Ugy sejtem, hogy id. Molnár Gyula gőzmalom-tulajdonos urnak a fia, ifj. Molnár Gyula tanuló, volt a rejtvény megfejtője. Ha így van, akkor jövőre, Gyula fiam, ird csak le szépen az egész nevedet és ne nyomd az »ifj.« után az atyád üzleti bélyegzőjét, mert ebből, mint láthatod, nagy furcsaság kerül ki. *F. b.*), Pecz Irénke és Gyula, Gallatz Margit és Paula, Schlichter testvérek, Löllbach Emma, Vermes Margitka, Farkas Ilon, Mariska és Laczi, Nagy Iduska, Papp-Szász Tamás, Grubits Mariska, Bölöni Margit, Brüll Albert, Szent-Ivány Carla, Fodor Jenő, Lányi Rózika, Krajcsovic Ottó és Sándor, Benesik Miczi, Dessewffy Sárka és Ilona, Reitzer Alice, Klopstock Tekla, Rakita Béla, Zakár Jenő, Bodó Albert, ifj. Kőrösi Károly, Krámer Sándor, Hardt-Stummer Albertine, Payr Hugó, Nagy Kálmán, Wagner Lajos, Freund Imike, Kresz testvérek, Kardos Kálmán, Przybilla Jenő, Patterson Margit és Orsolya, Csatay Mariska és Lajos, Sier Friczi, legifj. Kulin Imre.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Fazekas Ida és Pirooska*,

Félegyházán, kiknek a jutalom-könyvet (»*Ander- sen válogatott meséi*«, fordította *Móka bácsi*, hat színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« LI. köt. 4-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szent-Ivány Carla, Przybilla Jenő, Krámer Sándor, Nagy Kálmán (részben), ifj. Münnich Aurél (részben).

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Panna néni. Az, aki a kérdéses ügyben intézkedni jogosult, külföldön időz. Erdemleges válasz tehát csak hazatérése után lesz adható. — **Csatay Mariska.** Besoroztam és alkalmilag majd sora kerül. — **Bodó Albert.** Az a lóugrásos sakk-rejtvény sem formájánál, sem tartalmánál fogva nem illik bele a »*Kis Lap*«-ba. Különböleg pedig a lap tartalmára vonatkozó minden közlemény a szerkesztőséghez intézendő és nem a kiadó-hivatalhoz, mely nem szerkeszti, csak szétküldi a lapot. — **Morlin Adorján.** A sikerült kis fordításnak alkalmilag sorát keritem. — **Lányi Rózika.** Kérdésedre, hogy a soraidban említett tárgyat feldolgozhatod-e pályaműnek, nem felelhetek, mert nem szabad felelnem. A tárgy helyes megválasztása természetesen fontos feltétele a mű sikerének s ha ebben segíteném valamelyik kis olvasómat, ez bizony igazságtalan kedvezés volna. Sőt azt kívánom, hogy szülék, nevelők se segítsék a pályázókat, hanem ezek teljesen a maguk erejéből készítsék a dolgozatukat. Tehát: csak törd rajta magad a fejedet! — **Schlichter testvérek.** Utam ez idén nem fog a tiroli szép havasok felé vezetni, ott tehát nem találkozhatunk. Nektek azonban jó üdülést és kevés esőt kívánok. A szíves köszöntést szívből viszonzom. — **Deutsch Erzsike.** A »*Jó szív*« rovat nincs minden számban s így néha egy-egy adomány kimutatása késik; de nem marad el. — **Kovács Dénes.** Besoroztam, de mert épp az imént közöltem ilyet, a tiednek csak hosszabb idő múlva kerülhet sora. — **Mooskó Zsiga.** Állok elébe a szép magyar nótának, amelyet ígértél. És mert a hegedű-játék megtanulása sok türelmet és gyakorlást kíván, remélem, bele nem fáradsz, mire rákerülne a sor a produkcióra. — **Cserna Erzsike.** Rejtvénykéd jó, de nem új, előttem már sokan megcsinálták épp ezekből a szavakból és régebben közöltem is a »*Kis Lap*«-ban. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Marich Ágostonnak izeni Przybilla Jenő, hogy czíme: Csik-Gyimes.